

Двір срібного полум'я (Двір шипів і троянд #4)

КУПИТИ

Анотація «Двір срібного полум'я», Сара Маас

Неста шукає забуття на дні пляшки та у безладних зв'язках з чоловіками, намагаючись заглушити своє горе, самотність і жахи, які вона пережила. Дівчина відштовхує близьких і постійно зривається на них. Навіть Елейн вже не така прихильна до сестри. Одного дня Фейра не витримує й ставить Несті ультиматум: вона вирушає жити у Домі Вітрів, щоб тренуватися з Кассіаном та працювати у бібліотеці, або ж повертається у землі смертних. Для Вищої Фе, якою стала дівчина, це найгірше місце, де можна опинитися. Тому, хоч з гнівом і образою, Неста все ж погоджується на перший варіант. Могутньому іллрійському воїну доводиться використовувати всі свої вміння й шарм, щоб знайти підхід до дівчини та заохотити її до змін. Проте чоловікові не до снаги подолати внутрішніх демонів Нести, з ними може впоратися лише вона сама.

Про книгу «Двір срібного полум'я»

Перебування під одним дахом стає для Кассіана ще тим випробуванням, адже стримувати свої почуття і фізичний потяг тепер ще важче. Неста намагається знищити будь-які симпатії до чоловіка, навіть попри той момент ніжності й відданості, що вони мали в бою із королем Гайберну. Проте вже скоро її головною турботою стає загроза від людської королеви, яка уклала небезпечний союз під час війни. Тепер Двору Ночі доведеться діяти на випередження, щоб не допустити нової загрози для Прифії. І Неста має вирішальну роль у цій боротьбі.

«Двір срібного полум'я» — це п'ята книга серії роментезі «Двір шипів і троянд» бестселерної авторки Сари Маас. У цій частині головними героями стають Неста та Кассіан. Оповідь ведеться почергово від їхніх поглядів, від третьої особи, таким чином змінюючи звичний для серії стиль. Текст у цій книзі зріліший й жорсткіший, тут більше відвертої мови, сексуального змісту та психологічної глибини. Авторка занурюється у внутрішню боротьбу героїв, використовуючи саморефлексії персонажів. Емоційні стосунки Нести й Кассіана розвиваються повільно, в той час, як пристрасть спалахує доволі швидко.

Чорна вода, над якою тріпотіли її ноги, була неймовірно холодна.

Від неї віяло не кусючим зимовим холодом і навіть не пекучим морозом твердої криги, ні. Чимось значно холоднішим. Глибшим.

Холодом пустки між зірками, холодом світу до створення самого світла.

Холодом пекла — справжнього пекла, як усвідомила вона, напружуючи всі сили проти неблаганних рук, які пхали її в Котел.

Істинного пекла, доказом чого була Елейн, яка лежала тепер на камінних плитах підлоги, де над нею схилявся одноокий рудоволосий Фе. Доказом чого були тепер уже загострені вушка сестри, які прозирали крізь мокре золотаво-каштанове волосся, і сяйво безсмертя від світлої шкіри Елейн.

Істинне пекло — гірше, ніж чорнильні глибини за кілька дюймів під її п'ятами.

— Опускайте її, — наказав король Фе з кам'яним виразом на обличчі.

І почувши цей голос, голос чоловіка, який скоїв це з Елейн...

Вона зрозуміла, що опиниться в Котлі. Усвідомила, що програє цю битву.

І ніхто її не врятує: ні Фейра, яка ридала, ні колишній Фейрин коханець із кляпом у роті, ні її охоплений відчаєм новопосталий суджений.

Ані Кассіан, чиє переламане тіло стікало кров'ю на підлозі. Воїн усе ще намагався підвестися, спираючись на тремтливі руки. Щоб дотягнутися до неї.

Король Гайберну... він скоїв це. З Елейн. З Кассіаном.

І з нею.

Крижані води знову обпекли її п'яти.

Отруйним поцілунком смерті, такої вічної, що кожний дюйм її тіла й душі заволав, протестуючи.

Вона не могла перемогти — але й здаватися без бою не мала наміру.

Вода вже вп'ялася в її щиколотки примарними іклами й тягла вниз. Вона зав'юнилася тілом і зуміла вихопити руку з хватки солдата, який її тримав.

І Неста Арчерон вказала. Одним пальцем — на короля Гайберну.

Обіцяючи смерть.

Позначаючи ціль.

Безжальні руки штовхнули її просто в хижі пазури Котла.

Неста розсміялася, побачивши страх в очах короля за мить до того, як вода проковтнула її цілком.

«На початку і наприкінці Була Пітьма, і більше нічого»

Вона не відчувала холоду, коли занурювалась у бездонне море без обрію та поверхні. Натомість виник вогонь.

Безсмертя було не безтурботною юністю.

Воно було полум'ям.

Розпеченою рудою, яка лилася в її жили, випаровуючи людську кров, доки не лишилася сама пара, доки крихкі смертні кістки не перетворилися на свіжу крицю.

А коли вона розтулила рота, щоб закричати, коли біль розірвав її сутність надвое, не вихопилося жодного звуку. Бо не існувало в цьому місці нічого, крім темряви, агонії і сили...

Вони заплатять за це. Усі вони.

Починаючи із цього Котла.

Від цієї миті.

Неста вп'ялася в темряву кігтями й зубами. Вона дряпала, вгризалася, дерла на шмаття.

І темна вічність довкола зненацька здригнулася. Відсахнулася. Забилася.

Вона розсміялася, коли та відступила. Розсміялася з повним ротом сиріє сили, яку вирвала зубами й проковтнула цілком, розсміялася з повними руками вічності, здобичі, яку вклала у своє серце, свої жили.

Котел забився, наче пташка під котячою лапою. Неста не відпустила.

Вона мала намір повернути собі все, що той украв у неї та Елейн.

Огорнуті чорною вічністю, Неста й Котел переплелися, випалюючи темряву, наче новонароджена зірка.

Кассіан заніс кулак, щоб постукати в зелені двері в сутінковому коридорі — і завагався.

Він зарубав стільки ворогів, що вже навіть не давав собі клопоту їх лічити, він стояв по коліна в кривавій багнюці численних полів бою і ніколи не відступав, він здобувався на рішення, які вартували життя багатьох досвідчених воїнів, він був генералом, воїном, вбивцею, а втім...

А втім зараз він опускав кулак.

Відступаючи.

Цей будинок на північному березі Сидри давно благав підновити йому фарбу. І поміняти підлогу, зважаючи на виск та стогін дерева під чоботами, що їх Кассіан слухав, піднімаючись двома маршами сходів. Але принаймні було чисто.

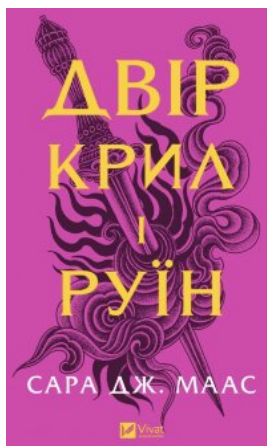
За стандартами Веларіса, тут було поганенько, але в місті, де взагалі нема бідняцьких нетрів, це мало про що свідчило. Кассіан бачив гірші місця, та й жив у таких.

Однак досі не розумів, чому Неста наполягала саме на цьому помешканні. Він розумів, чому вона не вибрала кімнату в Домі Вітру — бо надто далеко від міста, а Неста не вміла літати й не могла розсіятися туди. А це означало десять тисяч сходинок туди й назад щодня. Але навіщо жити в цій халупі, коли міський будинок стоїть порожній?

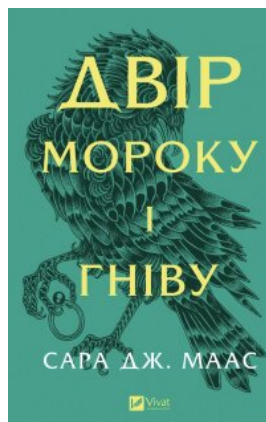
Відколи завершили роботи над великим будинком Фейри й Різа біля річки, міський будинок лишався відкритим для всіх друзів, хто хотів чи мав потребу там зупинитися. Кассіан знав, що Фейра пропонувала Несті окрему кімнату там — і дістала відмову.

Він похмуро роздивлявся лучку облізлої фарби на дверях. Ані звуку не було чутно через величеньку шпарину між дверима й підлогою — достатню, щоб навіть найтовстіші пацюки спокійнісінько гуляли туди й сюди. Жодного свіжого запаху не було відчутно в занедбаному коридорі.

Рекомендована література

Двір крил і руїн (Двір шипів і троянд #3)

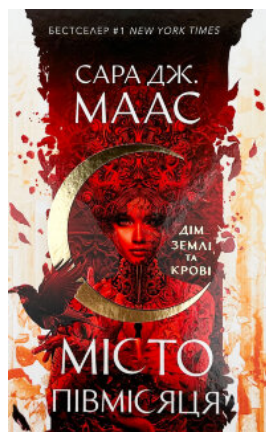
Двір мороку і гніву.
Книга 2

Двір холоду і зоряного
сяйва (Двір шипів і
троянд #3.5)

Двір шипів і троянд

Дім Землі та Крові.
Місто Півмісяця. Книга
1

Прокляття
справжнього кохання
(Одного разу розбите
серце #3)

Перейти до категорії
Фентезі

КУПИТИ